

løn det kan pålægges hans arbejdsgiver at tilbageholde til dækning af skat, foreslås forhøjet. For familieforsørgeres vedkommende foreslås grænsen forhøjet fra $\frac{1}{9}$ til $\frac{1}{4}$ af lønnen og for ikke-forsørgeres vedkommende fra $\frac{1}{3}$ til $\frac{2}{5}$. De nævnte grænser, der har bestået uændret siden 1937, har efterhånden vist sig utilstrækkelige, idet det i mange tilfælde ikke engang har været muligt at tilbageholde tilstrækkeligt til dækning af de løbende skatter, således at restancerne — trods løntilbageholdelse — stadig er vokset. Det forekommer mig, at den foreslåede forhøjelse af grænserne, der er i overensstemmelse med et fra kommunal side ofte fremsat ønske, er meget påkrævet, hvis vi skal undgå, at situationen udnyttes af modvillige skatteydere.

Der foreslås samtidig den efter min mening hensigtsmæssige ændring, at der ved afgørelsen af, om tilbageholdelsesgrænsen skal være 25 pct. eller 40 pct., lægges vægt på, om vedkommende er familieforsørger i statsskattelovens forstand, og ikke som hidtil, om pågældende er eller har været gift.

De øvrige ændringsforslag er af mere redaktionel karakter . . .“

Lovforslaget fik ved 1. behandling en overvejende velvillig modtagelse, omend forskellige af dets bestemmelser gjordes til genstand for kritik, ikke mindst af kommunisterne, der bebudede at ville stille ændringsforslag, hvis der ikke blev taget hensyn til deres ønsker under den forestående udvalgsbehandling.

Angående resultatet af udvalgets arbejde med sagen hedder det i betænkningen:

„Under udvalgsbehandlingen har udvalget over for indenrigsministeren rejst spørgsmål om at udvide bestemmelserne om *lønindeholdelse* i kommuneskattelovens § 42 til også at omfatte skatteydere, hvis arbejdsvederlag udredes direkte af beløb, som de pågældende oppebærer på arbejdsgiverens vegne, samt skatteydere, der oppebærer løn i form af *drikkepenge* fra arbejdsgiverens kunder. Endvidere har udvalget over for ministeren rejst spørgsmål om at tilvejebringe hjemmel for at foretage tilbageholdelse i pensioner og lignende ydelser samt indtægter, der oppebæres af den med skatteyderen samlevende hustru.

Efter forhandling med udvalget har indenrigsministeren derefter stillet . . . ændringsforslag nr. 2 om en ny affattelse af kommuneskattelovens § 42.

Ved bestemmelsen i stk. 1, 2. punktum, foreslås tilvejebragt hjemmel for at kræve lønindeholdelse foretaget for skatteydere, hvis arbejdsvederlag udredes direkte af beløb, de oppebærer på arbejdsgiverens vegne. Herved vil det være muligt at videreføre en praksis, som med støtte i domspraksis har været anvendt i en længere årrække, men som har måttet opgives, efter at det ved en højesteretsdom i 1956 er blevet statueret, at der ikke i § 42 har været tilstrækkelig hjemmel til at foretage lønindeholdelse for skatteydere af de nævnte kategorier.